

Poznáváme Prahu

Naše poslední čtvrtěční vycházka měla přispět k tomu, že se nejen projdeme, ale také poznáme nová místa a zákoutí, která jsme ještě v Praze nenavštívili. Snad se nám to i daří, protože vyhledat další lokality, kde jsme ještě nebyli, dá již trochu přemýšlení. Praha je ale tak zajímavé město, že bude možnost vždy něco nového objevovat!

Tentokrát to tedy byla zdánlivě nezajímavá a turisty většinou nevyhledávaná městská část Michle. My jsme se přesvědčili, že i zde jsou zajímavá místa, která prošla v poslední době výraznými změnami. Ať již ku prospěchu obyvatel nebo naopak. Ačkoliv se to nezdá, na trase tří kilometrů jsme se pohodlně dostali z Pankráce přes Michli do Vršovic.

Z Pankráce je jenom kousek do parku Baarova. V neskutečně rušné části města, kde pracuje několik tisíc zaměstnanců bank, mobilních operátorů a energetických společností, je to oáza klidu a odpočinku. Je to sice rezidenční realitní projekt, využívat jej však mohou i starousedlíci a to v podobných rezortech většinou není možné. Supermoderní architektura okolních staveb i parkových ploch, vše doplněno vodními prvky a funkčním mobiliářem.

Vše jsme si dobře prohlédli a byli jsme rádi, že přes rozsáhlou výstavbu bylo zachováno i zrekonstruováno několik původních staveb, které do moderního celku dobře zapadly. Například tato velmi dobře opravená stará škola.

I kostelík Narození Panny Marie z období vrcholného baroka, odkud byla socha vzácné Michelské madony přemístěna do Národní galerie. Pod kostelíkem v prudkém svahu je panelové sídliště Michle. Tady jsme místní trochu politovali. Jejich přístup k nějaké dopravě je dost dramatický, obzvláště v zimě. Nás ale čekala pod sídlištním svahem jedna z nejstarších ulic v Michli, ulice U Michelského mlýna. Mlýn, kdysi celý soubor objektů včetně vodní motorové části poháněné Botičem, je dnes v žalostném stavu. Počinání vandalů a krátkodobý pobyt bezdomovců jej uvedl do tohoto, zřejmě již nevratného stavu.

Naopak někteří starousedlíci se o své domečky pečlivě starají, jak je vidět na vedlejších snímcích. Tento nízký dům je prý vůbec nejstarší na území Michle a je také ve velmi slušné kondici.

Ulici U Michelského mlýna ale zdobí její nejvzácnější stavba, Židovská synagoga

z roku 1730. Později proběhla její gotická přestavba a po druhé světové válce zde bylo zřízeno židovské muzeum.

Tato synagoga je zajímavá také tím, že jako jediná v celém protektorátu nebyla nacisty zničena, snad pro její téměř skrytou polohu. Po skončení války do ní byly převezeny vzácné Tóry ze všech zničených synagog na území protektorátu. Bylo to plných 1 200 svitků. Dnes jsou uloženy ve Westminsterské synagoze v Londýně. Po osmačtyřicátém roce byla opět uzavřena a nechána napospas vandalům. V posledních letech ji po opravách převzal jako modlitebnu sbor Alberta Schweitzera Církve československé husitské. Že se jedná o bývalý židovský objekt, dnes připomíná již jen malebný hřbitůvek s několika náhrobky, převezenými z lesního židovského hřbitova v Uhříněvsi.

Od Michelského mlýna až po stadion Bohemians ve Vršovicích jsme cestou neopustili Botič, střídavě lemovaný starými jilmy nebo lípami. Nádherné slunečné počasí přispělo k dobré pohodě a u Bohemky jsme se rozloučili pozváním na příští čtvrtěční vycházku.

Těšit se bude Mírek.

Fotky Jiřina Žipková.

